

Dulakodás. Verekedés. A férfi megragadta az asszony csuklóját és letérdepeltette. Aztán felrántja, magához öleli és vadul megcsókolja. (Milyen fehér a kislány az ágyon. Olyan fehér és hideg, mint a hó.) Az árnyékasszony sikolt, kirántja magát a férfi karjai közül, az asztalhoz rohan, kiránt egy fiókot s pisztolyt vesz ki belőle, ráfogja a férfira.

Árnyékasszony: Vigyázz! Mert nem vagyok olyan gyenge, mint akkor voltam. Gyalázatos! És az ilyen élni tud. Az ilyen él. És ilyenekből áll az élet! Komisz élet! Gyalázatos Élet! Ahol a jók pusztulnak! Hitvány ember! Ott fekszik holtan a lánya és ilyenre gondolt! Óh nyomorúlt Élet, aki ilyen embereket tartasz meg magadnak, csak tartsd meg, nem veszem el. De azt úgy-e megengeded, hogy távozzam belőled. Ocsmányság vagy, nem egyéb. Alávalóság, nem egyéb. És mindenki gyalázatos, aki élve marad. Ne félj! Ne reszkess gyáva! Nem téged bántalak. Csak nem engedem, hogy engem bánts, csak nem engedem, hogy engem is olyan ocsmánnyá neveljen az élet, mint téged, mert lehet, hogy olyan lennék, hiszen úgy látom mindenki olyan, miért lennék én kivétel? Mégsem leszek olyan. Megyek a kicsim után. Hiszen mondtam neki.

Magára süti a pisztolyt. Összeesik. A férfi, meredten s csaknem örülten a félelemtől, dermedten néz rá, aztán mint az ocsmány, piszkos alávaló élet szimboluma, gyáván surranva menekül a szobából, a halálszobájából. Csend. Csak két halott.

Visszagördült a függöny. Ejnye kis tükör, egészen beléd ütöm az arcomat, olyan különös vagy. És milyen haragos az arcom. Hogy szikrázik a szemem. S a számat harapják a fogaim. Olyan vagyok, mintha agyon szeretnék ütni valakit. Kit? Az életet? Igen? Ezt a ronda, ocsmány életet! Az egészséget agyon akarnám ütni, egy ökölcsapással, vadul, merészen! Milyen nagyszerű is volna! Ejnye kis tükör, de szép is volna! Ejnye! Most szólt a kakas. Reggel van tehát. Mostanig aludt a csend. És most ébreszti a kakas. Milyen sokáig meséltél kis tükör. Milyen különös is vagy te kis tükör! Komisz az élet kis tükör. Pihenjünk...

(Folytatás következik.)

Lámpafény mellett.

Irta: Peterdi Andor.

Négyen ülünk az asztal körül este,
Anyám meg én, a párom s a fiam,
Úgy hallgatunk a lámpafénye mellett,
Szomorú csöndben, mindannyian.

Csak néha, néha veri fel az estét,
Bús mese-szóval az én ősz anyám
És távoli falvak, virágos rétek
Ragyognak előttünk a szava nyomán.

Egy szürke lovacska, kopott, öreg kordély,
S egy ezüstszakálu jámbor öreg,
Ki a bakon reggeltől-estélig
Nógatva a pejkit, ül mint a cövek.

S hirt visz és hirt hoz, idegen tájakról,
Szomorút, vigát, sora hogy esik.
S a fél járásnak titkát, bűját tudja
Mire a határ beesteledik.

És minden friss sír nedves nyomát látja,
Ha baktat zsidó temető alatt,
S fejfát betűzget, nem-e nyugszik már lent
Egy vén barát. — Mert nagy ám a nap:

És százszor fordul benne a szerencse,
És százszor jöhet gyász ránk, meg csapás,
S ha lel olyan sírt: két könny s egy imádság,
Öreg lelkének jó vigasztalás.

S a sárga lángu kicsi lámpa mellett
Mesél — mesél az én öreg anyám:
És szinte hallom — nagyapám kordélyát
Amint befordul a ház kapuján.

